

Mijn
boeken:
Hoe ze tot
Stand zijn
gekomen

R. J. Lees

Notities van de vertaler

Copyright © 2013 Marianne I. van Doorn (Vertaling)

Deze uitgave is tot stand gebracht in samenwerking met mijn moeder en vrienden, en is bestemd om deze werken ook voor Nederlandstaligen toegankelijk te maken.

Het is niet geoorloofd deze werken voor financieel gewin te publiceren. Hoewel deze bestanden kosteloos zijn, is de waarde ervan m.i. onschatbaar.

Dit manuscript is tussen een grote stapel papieren en bezittingen gevonden, kort nadat Robert James Lees' overleden was in January 1931. De vertaling is van een woordelijke weergave. Er is geen verwijzing naar 'De hemelpoort', die postuum gepubliceerd is, noch naar zijn eerste boek(je) 'A Corner Wall Mystery', die is gepubliceerd door Arrowsmith op 25 november 1897.

Inhoudsopgave

Notities van de vertaler	2
Inhoudsopgave	3
Mijn Boeken	4

Mijn Boeken

Mijn werk met betrekking tot het spirituele¹ verschijnselen is tot stand gekomen gedurende een halve eeuw. Het verschil tussen spirituele en psychische verschijnselen wordt nog niet zo erkend als het verdient. Gedurende die tijd heb ik geleerd hoe zinloos het voor ons is om te denken dat we in staat zijn om de voorwaarden te verwoorden onder welke de genoemde verschijnselen plaats kunnen vinden.

Psychische entiteiten kunnen worden belemmerd of zelfs gefrustreerd, door de voorzorgsmaatregelen van wetenschappelijke gadeslaande comités, die de bewaking opstellen en het graf verzegelen. Christus zal echter geen belemmering ondervinden voor Zijn wederopstanding – sterker nog, hij zal amper merken dat er een poging toe is gedaan. Tot zover zijn we slechts aan het begin van het onderzoek, en ‘we kunnen nog niet bevatten wat voor ons is klaargelegd’² om te ontdekken. Tot dusverre zijn velen van ons slechts in contact gekomen met wat Bulwer Lytton ‘de bewoners op de drempel’ noemt.³ Er kunnen maar heel weinig mensen zeggen dat we tegenwoordig in staat zijn om te bevestigen met meer dan redelijke zekerheid dat het veronderstelde ‘onontdekte land’ daadwerkelijk bestaat. Dientengevolge zijn we helaas onwetend van de ware aard van dat land, of de wetten die dat land beheersen. Hoe kunnen we dan in een positie zijn om de voorwaarden zouden kunnen bepalen waarop zij die terug zouden kunnen keren met ons zullen communiceren? Als zij, die we geloven daar te zijn, van hier naar daar zijn overgegaan, kunnen we zeker verwachten dat ze een superieure positie innemen. Daarom, hoewel we oplettend moeten waken niet bedrogen te worden, zijn we verplicht aan hun het initiatief over te laten en eerbiedig hen de gelegenheid te geven om hun zaak volgens hun eigen regels te bewijzen.

Ik ben vele malen naar deze conclusie geleid door de gebeurtenissen die ik zelf heb meegemaakt. Toen Cynthus bijvoorbeeld, op mijn suggestie, de Notitie van de Vastlegger voor ‘Door de Nevelen’ dicteerde, aarzelde ik om dit te onderschrijven. Niet omdat het onwaar zou zijn, maar omdat het de feiten zo bruusk stelde, dat ik het voorlegde aan Myhanene, in de verwachting dat hij het wel wat zou matigen.

– “Wat is er mis mee?” vroeg hij.

“Er is niets mis mee,” antwoordde ik, “maar stel je voor wat een sensatie dat zou scheppen.”

– “Is dat alles? Nou, laat het dan vooral zo staan. Ik neem aan dat de verschijning van een engel van nature een sensatie veroorzaakt. Ik zou het niet anders willen.”

Zodoende is de notitie in zijn originele vorm weergegeven, en ik ben lang geleden al heel verheugd geweest dat het zo mocht zijn. Het heeft veel meer wegen voor mijn dienst opengesteld door de vragen die hierdoor zijn opgekomen, dan alle andere handelingen in mijn leven bij elkaar. Maar goed, mij is gevraagd om te vertellen over de gebeurtenissen die hebben geleid tot het schrijven van de boeken.

¹ Spirituele en psychische verschijnselen moeten hier niet met elkaar verward worden

² Vrij citaat naar 1 Korintiërs 2:9

³ Edward George Earle Lytton Bulwer-Lytton (25-5-1803 – 18-1-1873), in zijn eerste novelle ‘Zanoni’ (1842).

Gedurende geruime tijd was mijn huis 2, soms wel 3 avonden opengesteld voor een groot gezelschap dat stond te popelen hun kennismaking met Myhanene en zijn groep metgezellen die door mij spraken, uit te breiden. De bijeenkomsten waren doorgaans vrij informeel, zonder openingsceremonie of afsluiting of andere aanpak zoals wat er bij een gewone séance wel gebeurde.

Het waren gewoon vrijmoedige en gemakkelijke vriendelijke gesprekken, tot één van onze vele vrienden zijn aanwezigheid bekend maakte. Dit werd op een dusdanig natuurlijke manier gedaan, dat nieuwkomers vaak de verandering vaak niet in de gaten hadden, want Myhanene deed altijd zijn uiterste best om welke tekenen van excentriciteit dan ook te vermijden. Hij hield tevens altijd in het oog dat de hereniging plaats had tussen mede-sterfelijken die van twee kanten van het bestaan bijeen kwamen. Hij was niet zwartgallig, maar ook niet afkerig van een grapje. Maar elke poging om hem een test te laten doen, of om nieuwsgierigheid over de toekomst te bevredigen, stuitte meteen op een milde terechtwijzing.

Kon echter iets, dat hij graag een illustratie noemde, een of ander gunstig doel helpen te bereiken, dan aarzelde hij geen moment om dat te gebruiken. De manier waarop hij dit deed droeg vaak veel meer gewicht en was veel overtuigender voor de persoon in kwestie, dan elke andere proef die een spitsvondige criticus kon bedenken.

Laat het volgende incident van de waarheid hiervan getuigen.

Op een avond was Myhanene in gesprek met een paar vrienden. Hij kwam erachter dat één van de dames rouwde om het recente verlies van haar enige kind, en hij kreeg te horen dat ze dagelijks het graf bezocht om bij de kleine te zijn.

– “Maar dat mag niet,” zei hij. “Voordat er een week voorbij is, zal ik een manier hebben gevonden om te laten zien dat je kind niet dood is – dat het niet in het graf ligt.”

De laatste dag van die week was nog geen 2 uur oud, toen de dame werd gewekt doordat een gloed van geheimzinnig licht in haar kamer straalde. Naast haar bed hield een dame haar speelse baby in haar armen. Ze kwam naar de moeder toe, en terwijl ze de baby aan haar wilde overhandigen, zei ze:

– “Hier is je baby. Houd haar vast en zie dat ze niet dood is.”

Maar de moeder, volledig verrast door het onverwachte visioen, riep:

– “Nee, nee! Neem haar weg, ik ben overtuigd.” En ze begroef haar hoofd onder de dekens.

Het visioen verbleekte snel, maar haar moederhart was genezen.

Als Myhanene gevraagd zou worden of dat dan geen test vormde, dan geloof ik dat hij een antwoord zou geven als dit:

– “Nee, geen test. Het is –wat ik begrijp – de ware dienst van de Christus, op een manier uitgevoerd zoals Hij dit graag zou zien.”

Dit voorval zal veel duidelijker dan een langdradige beschrijving aangeven wat het karakter is van de bijeenkomsten waar ik hierboven naar verwijs. Is het vreemd dat de paar uitverkorenen die elke week samenkwamen, begonnen te verlangen naar een manier om met anderen hun voorrechten te delen? In deze sympathieke gedachte ligt de kiem van het verzoek om een boek hierover te schrijven.

Deze suggestie werd in het begin niet zonder meer goedgekeurd door Myhanene. Maar er was een goede en voldoende reden hiervoor. Het was de eerste keer dat hij de leiding had van een missie over de grenzen, en hij verlangde er natuurlijk naar de beste resultaten te bereiken. Ten behoeve hiervan had hij gezien hoe zijn eigen leider, St. Clear, in tijden van spanning mij te hulp

was gekomen, zoals naderhand beschreven in “The Heretic” (De Ketter). Hierdoor kwam Myhanene op het idee dat het mogelijk zou kunnen zijn om perfect te materialiseren, zodat hij op een openbaar platform kon staan en een publiek toe spreken. Bij het nastreven van deze hoop was hij al zover dat hij mij bezocht en gedurende geruime tijd bij me bleef. Op verschillende gelegenheden werd hij ook gezien door mijn vrouw, Mevrouw Lees. Zijn volgende doel was toen om de vrienden te ontmoeten die zich in mijn huis verzamelden, maar als hij het voorstel van het schrijven van een boek zou accepteren, dan moest hij dit project dat hij zo koesterde in elk geval voor een tijdje opzij zetten.

In zijn besluiteloosheid werd de zaak voorgelegd aan St. Clear, op wiens advies Myhanene besloot aan het verzoek gehoor te geven.

Duidelijk in het oog houdend wat het primaire doel was van zijn dienstbetrekking, en de dienst die hem gevraagd werd aan de mensheid te leveren, stelde hij voor om een man van de straat uit te kiezen, die enerzijds niet gebonden was aan een gevestigde rechtlijnige overtuiging, en aan de andere kant ook vrij van ondeugden. Een man die de ‘aanraking van de natuur’ had gevoeld, ‘die de hele wereld verwant maakt’ en die door die drijfkracht in zijn leven bewogen werd. Hij zou zo’n man door het proces van de dood volgen, en hem toestaan zijn eenvoudige verhaal van zijn ervaring aan de andere zijde te vertellen. Alle controverses met theologen moest zoveel mogelijk worden vermeden, aangezien dat niet het doel was wat bereikt moest worden. Dat was namelijk om de lotgevallen te laten vertellen die de pelgrimsreis over een vergeten stuk van de weg die ligt tussen de varkenstrog in het verre land en het thuisland. Ook mochten de geografische of andere aspecten van de omgeving niet teveel de aandacht afleiden van de aard van de dienst die aan deze ziel verleend zou worden, die zijn gekoesterde ideaal probeerde te bereiken.

In Aphraar vond Myhanene al snel het model dat hij nodig had. Zijn leven was vanaf zijn kindertijd overschaduwd door een vurig verlangen naar de moederlijke liefde die hij nooit gekend had. Maar, om te voorkomen dat zijn verhaal afgezwakt zou worden door verkeerde interpretaties of overdrijving die ontstonden door de verrassingen die hij onderweg tegen zou komen, moest iemand zijn verhaal nakijken die vóór hem een vergelijkbare ervaring had gehad, en die sinds zijn eigen ervaring anderen in vergelijkbare omstandigheden had geholpen. Zo iemand was heel goed voor handen in Cynthus, een lid van Myhanene’s eigen groep. Hij werd meteen aangesteld als redacteur. Verder was er nog de voorwaarde dat iedereen die met het verhaal verband zou kunnen hebben, opgeroepen kon worden ter raadpleging.

We waren een merkwaardig samengesteld viertal, toen we samenkwamen om met ons werk te beginnen:

- Myhanene en Cynthus kwamen uit het spirituele rijk, waar ze Hem zien en dienen die, na de eerste ketens van de dood te hebben verbroken, verklaarde: “Alle macht is mij gegeven in de hemel en op aarde”⁴.
- Ik, van de aardse aarde, die het andere eind van ladder vertegenwoordigde, en
- Aphraar, die het tussenstadium vertegenwoordigde, waarover Christus even de sluier ophief in Zijn gelijkenis over de rijke en Lazarus. Waar de ‘getrooste’ en de ‘gekwelde’ zich op spreekafstand bevonden. Waar de gebedsloze op den duur gezien wordt te bidden: “Stuur

⁴ Mattheus 28:18

hem naar mijn Vader's huis"⁵, die geestelijke verblijfplaats die we slechts zelden toestaan in onze gedachten; die merkwaardigerwijs verwaarloosde maar vreselijk werkelijke toestand.

En de verschillen tussen ons waren bijna pijnlijk duidelijk. Ik leerde hierdoor één van de krachtigste lessen van mijn leven. Drie van ons konden onze positie met gemak behouden, maar voor Aphraar was het heel anders. Zijn zichtbaarheid kon slechts worden gehandhaafd door de ondersteuning die Myhanene bood, en in zekere mate mocht Aphraar van mijn energie gebruikmaken. Tenminste twee keer gedurende onze eerste samenkomst, verdween hij plotseling, en moest een nieuw lichaam opgebouwd worden voor we verder konden gaan.

Met betrekking tot de daadwerkelijke manier waarop het verhaal is ontvangen, zal men kunnen inzien dat mijn aandeel aan deze verrichting zeer volledig en gepast wordt beschreven met "vastlegger". We waren zelden met minder dan vier personen bij elkaar, gedurende onze sessies. Aphraar beschreef zijn ervaring in zijn eigen woorden, en ik schreef het op zoals hij het dicteerde. Soms kwam Cynthus tussenbeiden met een vraag. Andere keren bracht één van de vrienden die een rol had gespeeld in de gebeurtenis een correctie aan. Maar over het algemeen werd het eerste concept zoveel mogelijk gemaakt naar de herinnering van Aphraar, tot hij thuiskwam bij zijn moeder, waar hij op het punt stond de bevrediging te verwerkelijken waarnaar hij zijn leven lang honger had geleden. Hij was dicht bij het doel dat zijn eerste grote ideaal was geweest. Cynthus dacht op dat punt een passende afsluiting te hebben bereikt voor het eerste deel, en op zijn suggestie ging Myhanene er met enige tegenzin mee accoord.

In dit stadium was het werk niets meer dan een kaal, onsamenhangend en levenloos overzicht, maar Cynthus was in staat om soms zonder de regelmatige aanwezigheid van Aphraar beweging in het verhaal aan te brengen in samenwerking met anderen die een rol hadden gespeeld. Hij bracht tevens enige noodzakelijke achtergrond aan om een gepaste inkleuring en perspectief aan het plaatje te verlenen. Dit werd nog steeds gedaan door middel van dicteren, ook als het overleg vereiste, maar in de taferelen als 'Een Magnetische Koorzang' en 'Het heiligdom van de stilte' nam hij de controle over en schreef hij zijn poëtische gedachten op, zonder enige belemmering in de vrije uitdrukking ervan.

Dit is een korte maar feitelijke uiteenzetting van de feiten met betrekking tot de productie van Door de Nevelen. Ik weet heel goed, door de correspondentiestroom die gedurende de afgelopen 17 jaar na de publicatie heeft plaatsgevonden, wat voor gedachten op zullen komen bij velen die het bovenstaande lezen. Dit is niet de plaats om hierop te anticiperen of te proberen ze te beantwoorden, hoewel ik misschien één vraag in het voorbijgaan mag stellen: 'Is er iets dat ik heb beweerd in tegenspraak met de stellingen die zijn gemaakt door de meest vooraanstaande wetenschappers? Is het niet meer dan wonderlijk dat de stem van een spreker in New York door draadloze overdracht heel duidelijk gehoord kan worden in Londen? Het is nu zeker gevaarlijk om te zeggen dat er iets onmogelijk is.

Het Elysische Leven gaat verder met het verhaal van Aphraar, en was op dezelfde manier geschreven. Het enige verschil is dat de redactiezetel in dit geval was bezet door Gladone (Blijmoedige), in plaats van Cynthus. Het omvat de periode die hij doorbracht in het gezelschap van zijn moeder. In de eerste omhelzing, zegt hij, "proefde ik iets van de lieflijkheid die kan worden gevonden in de compensatie die de hemel uitstort over degenen wiens geluk is uitgesteld." Maar het duurde niet lang, of hij ontdekte dat er andere hoogten te beklimmen waren, die pas in

⁵ Lukas 16:27

het zicht komen als de piek van moederlijke liefde is bereikt. Na een tijdje was er een andere liefde die hem riep met een onweerstaanbare stem, die hij wel moest gehoorzamen. Ouderlijke liefde was tot een wegwijzer geworden die hem het Goddelijke aanwees. Zijn actieve ziel verlangde er naar om weg te gaan, zich bewust dat zijn vertrek zijn moeder achter hem aan zou trekken. Hij wilde weg van de psychische naar de spirituele fase, waar zij zich weldra weer bij hem aan zou sluiten, en ze geen afscheid meer van elkaar hoefden te nemen.

Op dat punt eindigt het tweede deel. De andere drie delen zijn meer aanvullingen op de zaken die ontstaan door de vragen die worden besproken in Door de Nevelen, maar die een uitgebreidere behandeling vereisten dan ze konden krijgen in de pagina's van dat boek. Ze zijn eerder redactioneel dan persoonlijk, en ze zijn dientengevolge volledig onder controle geschreven, helemaal buiten Aphraar om. Een korte beschrijving van hun reikwijdte en de strekking kan van belang zijn voor de meer gedetailleerde ondersteuning waartoe ze ontworpen zijn.

Er was onverwachts behoefte aan *The Heretic* (De Ketter) door de voortdurende brievenstroom die volgde. Men vroeg of de notitie van de schrijver letterlijk moest worden genomen, en door welk ontwikkelingsproces ik zichtbare en tastbare uitwisseling had bereikt. Myhanene las snel tussen de regels van deze onderzoekende vragen door, en stond alleen een kort antwoord toe, waarin gezegd werd dat het hele systeem van een dergelijke ontwikkeling zou worden uitgelegd in een boekdeel dat werd voorbereid. Deze ontwikkeling was niet een kwestie van alleen zitten, of met een zorgvuldig geselecteerd gezelschap regelmatig op een zeker uur en gedurende een bepaalde tijd bijeen te komen. Voor wie aan een oproep tot een dergelijke dienst gehoor gaf, betekende dit een leven dat volledig was toegeweid aan de plichten en veratnwoordelijkheden die hierop liggen. Myhanene zou eerst iedereen die streefde de lauwerkrans van een dergelijke dienstbetrekking te dragen, eerst rustig laten overwegen wat de prijs zou kunnen zijn die daarvoor zou moeten worden betaald, de strijd die moet worden gestreden en de aard van de smeltkroes waarmee de noodzakelijke verfijning zou worden veilig gesteld. Dit zijn een paar van de initiatiefasen waardoor de ontwikkeling plaatsvond. De gedetailleerde vastlegging hiervan kan worden gelezen in *The Heretic*. Ik ben hiermee niet aan het opscheppen of aan het klagen, maar ik vermeld alleen de naakte feiten.

Zo uniek en uitnodigend de resultaten van mijn lange training zijn, zo ver is de manier waarop mijn vrienden me liefdevol hebben geleid af van de snelweg van de gebruikelijke mediamieke ervaringen. Als ik de hoogten van de visioenen die ik heb mogen genieten op de bergtoppen niet had gekend, dan zou ik nooit de moed hebben gehad om de schaduwen van de vallei onder ogen te zien. Het afgeschilderde plaatje is misschien wat zwaarmoedig – en wel veel te zwaar, durf ik wel te stellen – terwijl de toppunten van succes navenant zijn afgezwakt. Maar de geringe dienst waar ik toe in staat ben gesteld om te verlenen, is een beetje behulpzaam geweest voor Gods engelen, en alles wetend wat ik nu weet, zou ik het graag allemaal weer doorstaan, om zelfs maar een kleine fractie van de resultaten te verkrijgen die ik heb bereikt.

The Car of Phoebus (De auto van Phoebus) en *The Astral Bridegroom* (De sterrenbruidegom) zijn beide geschreven om Myhanenes verlangen te bevredigen, om de aandacht te richten op de meest eenvoudige en natuurlijke manier van uitwisseling te beginnen, en hiervan voortdurend te genieten, met de vrienden die zijn overgegaan van de aarde: een gezonde manier ontwikkelen om wat we zien in ons slaapleven te kunnen onthouden. Dit is de bijbelse methode. Dit kan door de meeste mensen bereikt worden, als het zorgvuldig wordt gecultiveerd, en het zal voor iedereen die hierin slaagt, een manier zijn om de gedachte van de dood te elimineren. *The Car of Phoebus* is een voorbeeld van perfectie waarmee de herinnering van het slaapleven kan worden gecultiveerd. Toen ik merkte dat ik zo'n waardevolle gave had, was mijn eerste streven om een hint te krijgen over de identiteit van St. Clear, die me zo vaak en bijzonder had geholpen in tijden van

stress. Het verhaal dat in dit boek is verteld is een vastlegging van wat ik heb ontdekt, wat daarna op schrift is gesteld door GladOne (Blijmoedige) vanuit de tafelen van mijn geheugen. Het is een romance van liefde, intrige en kwelling, tegen een achtergrond van barbaarse pracht, met St. Clear (als Glarcees) als de held, en twee tamme leeuwen die een leidende rol hebben. Uiteindelijk lossen zij een anderszinds ondoorgrondelijk mysterie op.

The Astral Bridegroom is een wat diepere studie van hetzelfde verschijnsel: het is een waarschuwing met betrekking tot de gevolgen van het verwaarlozen van het ontwikkelen van deze gave die in ons zit. Onwetendheid kweekt bijgeloof, en bijgeloof creëert een hele familie van drogredenen en illusies. Cynthus, die in zijn aardse leven een vurige discipel van Pythagoras was, onderzoekt op basis van zulk soort gegevens het idee van reïncarnatie. Rondom een academisch plaatje met een fascinerende sfeer van het occulte, verzamelt hij langzamerhand een groep bewonderende critici, die elkaar plotseling herkennen en oefenen in het doen opleven van herinneringen aan vriendschap en omgang, die in sommige gevallen over verschillende vorige levens uitstrekken.

Uit dit materiaal bouwt hij een ogenschijnlijk onaantastbaar betoog op ten gunste van de heroplevende oosterse cultus. Dan stelt hij een oude gepensioneerde uit het leger voor, die in dezelfde strikken was gevangen toen hij in India was. Hij was echter uit het net van de jager ontsnapt, en leerde waar de zetel van grote waanbeelden zich bevindt. Hij gaat op pad om de heldin aan te tonen, door praktisch aan te tonen dat de hele ellende kan worden ontmaskerd en het mysterie uitgelegd door een betere kennis en het kweken van de mogelijkheden die voor ons openliggen in ons slaapleven.

Zodoende zijn deze twee boekdelen als gids en waarschuwing gekomen, met betrekking tot de twee kanten van deze verwaarloosde studie. Ik laat het over aan anderen om zich over de waarde van de gebruikte argumenten uit te laten. Hiertoe kan ik echter persoonlijk getuigen, dat niet het geringste deel van de succesvolle dienst die Myhanene en zijn helpers hebben bewerkstelligd, gelegen is in de hulp en de troost die zij aan velen hebben verleend door hun ondersteuning in deze richting.